

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

8. Ljubezen do bližnjega.¹

Ali ste že slišali tisto povest, ki jo ima osel na svoji vesti? Pravijo, da je nekdam živel osel, ki je izrazil željo: »O, da bi le ta čas še trava rastle, dokler sem jaz na svetu!« Ali je to ljubezen do bližnjega? — Naka! — To je grda ljubezen do samega sebe! Pravimo ji: sebičnost.

Tak sebičnež je tudi Janez Nedaj. Že na materinem naročju se je baje kremžil in kisal, če ga je kdo prosil: »Daj, daj!« Ne in ne — ni dal, pa ni dal! In ko je rastle, je rastle z njim tudi ta grda spaka. Morebiti bi se je bil odvadil, ali Janez se je preveč smilil samemu sebi.

Martin Trdan je pa še hujši. Vse mu mora služiti; če ne, je pa takoj pripravljen, da udari. Tam, kjer on stoji v cerkvi, ne sme nihče drugi stati. V šoli stopa na klopi, da bolje vidi, kakor pravi. Ne pride mu na um, da se na klopeh dela škoda. To mu nič mari, če so njegovi čevlji umazani. Eno nedeljo je šel v društveni dom k predstavi, pa je klepetal in se krohotal med celo igro, druge brcal, papirčke zvijal in jih metal po ljudeh. Kakor da bi bili ljudje zato prišli skup, da bodo gledali, poslušali in trpeli njegovo sitnost.

Ali pa Miha Stopar! Stope v mlinu ne bijejo hujše kakor on s svojimi kvedri. Kamor pride, bije na ušesa njegovo ropotanje. Niti bolnikom ne prizanese. Včeraj pa je bil neznosno siten, ko je njega

¹ Nadaljevanje lanskkih člankov »Angelčkovih«.

malo bolela glava. Domači skoro dihali niso smeli. Pa nalašč z vso močjo hodi včasih po blatu, samo da drugim pomaže obleko. Prav zaslužil bi, da bi mu jih nekaj našteli — samo Boga naj zahvali Stoper, da v naši šoli ne poznamo palice.

Ivanka Mazi ima pa to grdo navado, da na vsako knjigo, — tudi na tujo — napiše svoje ime. Pravi, da potem ve, kaj je že brala in česa še ne. Ali, Ivanka, saj tako vemo, kaj ti bereš. Vsaka knjiga, ki pride tebi v roke, je taka, kakor bi jo potegnili iz gnoja: umazana, poznajo se sledovi tvojih prstov, zmečkana, polna krušnih drobtin. Prosimo, nikar nam ne zameri, če ti povemo, da se s tujo lastnino ne sme tako ravnati.

Ali pa mogoče poznate tisto Verico iz Sitnega vrha. Nobena igra ji ni všeč, nobena učenka ne zna z njo govoriti, na vsakem človeku najde kako napako. Ona sama je pa kakor angelček božji — misli. Drugi pa pravijo: kakor spaček. Prav nič ne zna potrpeti in prizanašati.

Drugačen je pa Tone Zmetaj. Vse bi dal, kar ima; vsakemu bi rad pomagal, četudi potem sam nič nima; drugod bi delal, čeprav je doma tudi dosti dela. Ali je to čisto prav? Ko bo velik, bo fant zapravljivec. Drugi bodo pri njem dobro živeli, če bo kaj imel; sam bo pa potem stradal. Njegova ljubezen do bližnjega hodi napačna pota. Ljubezen ni mati zapravljivosti, ne! Pač pa mati darežljivosti. Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! je rekel Gospod. Ne bolj kakor samega sebe.

Francè Dobrin in Marica Svetlin sta dobrim ljudem še najbolj všeč. Rada delita svoj kosec kruha z revnimi tovariši in tovarišicami. Francè se sam nauči, potem pa rad še drugim pomaga pri

učenju. In Marica spiše svojo nalogo, pa je ne da svojim tovarišicam kar prepisati. Nikdar! Zato ne, ker jih ljubi kakor samo sebe. Zato ne, ker hoče, da bi nalogo znale in razumele, kakor jo ona zna in razume. Pomaga jim pač, pokaže, razlaga in to je prav. Koristiti mora ljubezen do bližnjega, ne škodovati. To pomnite!

(Nadaljevanje.)

Ksaver Meško:

Palček Mirko.

Res sem majčken. A že postanem kdaj velik. In tedaj bom večji in imenitnejši nego vi vsi. Velik vojskovodja bom. Tak junak bom kakor kraljevič Marko, ki mi pripovedujejo o njem zvečer ata. Prav tako bodo nekoč pripovedovali ob večerih otrokom o meni.

Res sem majhen, pa se vas vendar nobenega ne bojim. Zakaj bi se vas bal, ko pa nisem storil nobenemu nič hudega in vas imam vse rad?

Res sem majhen in najmanjši v hiši. Pa nimam nič manj rad mamice kot Milica, ki že v šolo hodi, in ne manj kot Stanko, ki bo to leto že iz šole izstopil. Ne, še rajši imam mamico nego Milica in Stanko, dasi sem tako majhen. Vem, nihče na svetu je nima rajši kot jaz.

Kaj se mi torej smejite in me vedno dražite: »Palček Mirko, naš mali palček Mirko?«

